
Aarets sidste Agerhøne

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Aarets sidste Agerhøne

4

Aarets sidste Agerhøne

Aarets sidste Agerhøne

Aarets sidste Agerhøne

Af Kaj Munk

Nat.d.6.11.38[1]

JAGTEN paa Agerhønsene varer fra 18. September til et Par Dage ind i Oktober. Loven hjemler dem ganske vist Ret til at blive skudt hele Maaneden ud og Skiftedagen med, men i de sidste 3-4 Uger benytter de vilde Fugle sig kun med stor Maadeholdenhed af denne Adgang. De er blevet alt for vilde. De er ikke til at komme nær. Alligevel bliver de ved med at være Jagtens Eventyr derude paa de flade Marker. Chancen er der jo, og jo kostbarere den gør sig, des mere er den skattet. Man skal have sine gode Øjne paa; taaget er det, fjernt ude letter de, lavt stryger de hen over Jorden, længe bliver de ved, samlet sætter de sig, for saa, naar man omsider gennem plørede Roemblademarker og svuppene Græs-jorder og hærgede Kartoffelagre er naaet frem imod dem, samlet at rive sig løs fra den Pløjemark, de udækkede har holdt Rast paa, og begynde Komedien fra før. Det er noget, der giver Sved paa Panden og Hamren og Værk i Læggene og Tomhed paa Tasken.

Hunden bliver forsigtigere og ængsteligere for hver Gang; Øjnene svider En i Hovedet af Anstrengelse ved at *ville* følge de forbaskede Dyr. En haabløs Opgave; netop derfor saa meget mere æggende.

Til sidst slaar Hønsene over et Hegn; gik de i Øst, eller gik de i Vest bag Hegnet? Man søger i Øst i alskens Terræn i en stiv Klokketime, giver det saa op og søger i Vest en Time til; heller ingen her; hvor kan de dog være blevet af? Nu er Solen nær sin Nedgang, d. v. s., Solen har man jo ikke set, men Almanakken og Jagtloven regner alligevel med, at Solen gaar ned Klokken 4, noget, og dem maa man rette sig efter. Saa bruser det om En, og Hunden kaster sig flak ned mod Jorden; dér laa Flokken, vær-saa-arti, ikke Øst for Hegnet og ikke Vest for Hegnet, men i selve Hegnet, og denne Gang holdt den, og hvorfor stod du dog ikke, Hund?, og hvorfor havde man ikke selv Bøssen parat? Nu endelig blev de skilt, den uvægerlige Betingelse for at komme dem nær, alle 8 kom de fra hinanden og ligger nu i 8 forskellige Verdenshjørner - og Klokken er nær ved 4. Men Fylla har faaet nyt Livsmod ved det søde Brus af Hønsevinger i Ørene, Halen dikker fortrøstningsfuldt, bare gaa paa, nu skal vi nok drive det til noget. Og se, ude i Moseranden sker det livsalige endnu engang i Aar, at Jomfruen tager fast Stand, med Halen stift bag og Snuden stift frem, dér i det lange gule Græs, der er groet op, efter at Lyngen i Fjor blev brændt af. Sindigt lakker man derhen; man ved, man kan stole paa Hunden nu i den Stilling, den er stivnet i, ja, nu lægger den sig ned, *synker* ned, stadig med Snude og Øjne hypnotiseret frem mod et usynligt Sted en 5 Alen foran den; op kagler der i et Vingebrus en kraftig Hane med stærkt brune Brystpletter, nu endelig ikke skyde for tidligt, saa! og Fylla op i et Spring og hen i Græsset og kommer med Flaben fuld af en Aabenbaring af Perle- og Silkepragt.

Kaj Munk.